

Bemærkninger til forslaget

Hovedformålet med forslaget er at ændre arbejdsskadeforsikringsloven fra at være en »passiv« ordning til at være en »aktiv« ordning, der bidrager til at give arbejdsskadede muligheder for at genvinde en erhvervsevne, så de pågældende igen kan blive selvforsørgende. Som systemet fungerer i dag, overlades alt for mange arbejdsskadede til en ulidelig passivitet, hvor de venter på at slippe gennem nåleøjet hos Arbejdsskadestyrelsen i håbet om en stor erstatning. Økonomien er forringet, og samfundets tilbud har karakter af passiv forsørgelse. Dertil kommer en uforståelig og kompliceret arbejdsgang i sagsbehandlingen, som er med til at forøge problemerne for de pågældende.

De nuværende ressourcer kan bruges på en bedre måde til gavn for dem, der er kommet til skade. Hvis dette mål skal nås, må både loven, ydelserne og administrationen omlægges, så indsatsen koncentrerer sig om tilbud og støtte til, at den arbejdsskadede genvinder erhvervsevnen og tilknytningen til arbejdsmarkedet. I øjeblikket fungerer systemet nærmest omvendt – revaliderings- og uddannelsesinitiativer straffes med økonomiske forringelser, fordi man mister retten til sygdomdagpenge og henvises til bistandshjælp.

Beslutningsforslaget omfatter følgende hovedelementer:

1. afgørelser og erstatninger
2. administration, herunder ændring af arbejdsskadebegrebet og nedsættelse af regionale samarbejdsorganer og
3. finansiering.

1. Afgørelser og erstatninger

Som angivet i forslaget skal der senest tre måneder efter tilskadekomsten/sygemeldingen træffes afgørelse om, hvorvidt skaden omfattes af arbejdsskadeforsikringsloven, og om, hvilken (midlertidig) erstatning i form af en løbende ydelse der herefter ydes.

Efter forslaget bliver der tale om følgende ydelser: arbejdstabserstatning, ménerstatning, erstatning for erhvervsevnetab.

Arbejdstabserstatning svarer til hidtidig løn og ydes dels i de tilfælde, hvor den tilskadekomne efter en periode umiddelbart kan vende tilbage til arbejdsmarkedet, og dels i de tilfælde, hvor en tilbagevendende kræver iværksættelse af særlige foranstaltninger. Her tænkes både på den såkaldte forrevalidering og den egentlige omskoling og/eller revalidering. Det er en forudsætning, at det sker i fuldt samarbejde med den tilskadekomne. I de tilfælde, hvor der er tvivl om, hvorvidt de arbejdsskadede kan vende tilbage til arbejdsmarkedet, ydes der fuld erstatning for arbejdstabet indtil dette kan vurderes. Herefter træffes der afgørelse om, hvorvidt der skal iværksættes revalidering eller tilkendes pension. Desuden gives ydelsen i de tilfælde, hvor det ikke forventes, at den tilskadekomne vender tilbage til arbejdsmarkedet, men hvor der i stedet må søges førtidspension.

Systemet vil medføre, at revalidender bliver behandlet økonomisk forskelligt alt efter årsagen til behovet for revalidering. Når man bliver revalidend som følge af en arbejdsskade, får man én slags ydelse, mens folk, der får brug for revalidering af andre grunde, får en anden slags ydelse. Det er i høj grad diskutabelt. Når forslagsstillerne alligevel vælger denne løsning, er det ud fra ønsket om at sikre personer med økonomisk og social nedtur, når de er kommet til skade på grund af deres arbejde. Præcis det samme ønske har forslagsstillerne over for andre revalidender, men vurderer at det i første omgang er mest realistisk at komme igennem med forslaget på arbejdsskadeområdet. Endvidere indeholder beslutningsforslaget en egentlig ret til revalidering for arbejdsskadede.

Ménerstatning tilkendes, når de varige helbredsmæssige følger af arbejdsskaden er afklaret.

Erstatning for erhvervsevnetab tilkendes, når den varige nedsættelse af erhvervsevnen kendes. Erstatningen udbetales med tilbagevirkende kraft til skadestidspunktet. For ulykker er det skadesdatoen og for erhvervssygdomme anmeldelsesdatoen. Når der tilkendes førtidspension, tages der samtidig stilling til erstatning for tab af erhvervsevne. Pension og erstatning skal tilsammen ikke kunne overstige den hidtidige arbejdsløn.